

ималъ у Елия и Матея Андрючъ въ брой аспри 1650 и по една разписка други 840. Освенъ това Деметрио Сература и Михиелъ Сорго му дължали 35 дукати. Тѣзи суми той ималъ да взима отъ тѣхъ заради 7-годишното си слугуване. За екзекутори на завещанието назначилъ Елия и Матео Андрючъ. На завещанието сж подписали като свидетели: Марино ди Бона, Михиелъ ди Андреа, Никола Марковичъ и Матео Андрючъ¹⁾.

По-подробни сведения за дубровнишката търговия въ гр. Никополъ се намиратъ въ тефтера на софийския търговецъ Рести отъ 1590 г. Още въ самото начало е отбелязана една смѣтка съ нѣкой си Georgi di Nicopoli, който ималъ да му дължи 2850 аспри²⁾. Въ следующото фолио е споменатъ другъ клиентъ на Рести, — евреина Бонафисъ отъ Никополъ, съ задължение отъ 34,500 аспри³⁾. Сигурно е, че Рести е купувалъ, както въ другитѣ градове и паланки, тъй и отъ Никополъ — кожи и вълна, а е продавалъ — платове. Неговитѣ връзки съ Никополъ се дължали и на други причини. Възможно е, че презъ този градъ Рести билъ въ търговски връзки съ Букурещъ. Намиратъ се отбелзани твърде на често въ неговата търговска книга сдѣлки, сключени съ букурешки търговци⁴⁾. Така веднага на следующата страница отъ обелязаната сдѣлка съ Никополъ, е споменато името на нѣкой си Тодоръ Стамболъ отъ Букурещъ⁵⁾ — сигурно чистъ българинъ. Най-вѣроятното е, че презъ това време Рести, както и другитѣ търговци отъ София и Пловдивъ, да сж се сношавали съ букурешкото тържище презъ Никополъ. Действително, отъ нѣкои писма, запазени въ архива на Ватикана, изпратени презъ 1596 г. отъ Цариградъ до кардинала Алдобрандини въ Римъ научаваме, че Никополъ билъ важния крайдунавски градъ за съобщения съ Влашко и Трансилвания, презъ който обикновено минавали турскитѣ войски за походъ срещу влашкия войвода Михаилъ⁶⁾.

Отъ 1601 година е запазено едно арбитражно решение, издадено въ Дубровникъ, относно спороветѣ между Никола Бобили, наследниците на Алоизио ди Поло. Това съдружие търгувало съ кожи, платове и др. стоки въ българскитѣ земи и по цѣлата турска империя, Дубровникъ и Анкона. Между дебиторитѣ на съдружието сж показани търговци българи, гърци, турци, евреи и дубровчани отъ София, Варна, Търново, Плѣвненъ и др. Между другитѣ е показанъ като длъжникъ и Аврамъ — гръка отъ Никополъ за 4464 аспри⁷⁾. Изглежда, че Алоизио ди Поло билъ голѣмъ търговецъ, защото сж запазени и други арбитражни решения за ликвидиране съдружническитѣ му отношения и съ други търговци⁸⁾. Центъръ на търговията имъ въ България билъ

¹⁾ „Testamentum Cvietchi Radivoevich defuncti in Nicopoglie“. Test. т. 49 f. 148.

²⁾ Resti, f. 4

³⁾ „Bonafis hebreo di Nicopoli deve dare addi ultimo Decembre (1590) aspri 34,500 ...“ fol. 5.

⁴⁾ п. т. f. 6, 15, 29 и др.

⁵⁾ „Todor Stambol di Bucuresti deve dare ... aspri 5000 ...“ f. 6.

⁶⁾ Fond. Borg. III. 60 R. f. 127/134.

⁷⁾ „... Abram greco di Nicopoli ... aspri 4464 ...“ Div. not. т. 130 f. 109v^o.

⁸⁾ п. т. f. 97, 101.